

ikke modtog mit Tilbud om Forhandling den Gang, det var paa Tale i Juni Maaned i Aar. Jeg ved meget godt, at det ærede Medlem Hr. Hauge kun var eet Medlem af 25 Medlemmer af dette Valutaraad, men jeg har ikke haft det Indtryk — det vil maaske det ærede Medlem oplyse mig om —, at det ærede Medlem indenfor Valutaraadet kæmpede for, at man fik denne Forhandling med mig. Hvis ikke, maa det ærede Medlem finde sig i, at han har Medansvaret for, at denne Forhandling ikke kom i Stand, og saa synes jeg heller ikke, man kan bebrejde mig saa stærkt, som det ærede Medlem gør nu, at der ikke allerede den Gang blev gjort noget. Jeg har, som sagt, den Opfattelse, at der i Virkeligheden ikke er forsømt ret meget. Det er jo umuligt at sige det med absolut Sikkerhed, men, som jeg sagde før, de Forhold, der har virket til den danske Kronens yderligere Fald, har været Forhold, der laa ganske udenfor Valutaraadets Omraade. Ad den Vej kunde man ikke have raadet Bod derpaa.

Jeg er i og for sig ikke uenig med det ærede Medlem om de mangfoldige Aarsager til den økonomiske Misère. Vor Uenighed begynder først, naar vi skal til at tale om, hvilke Veje man skal gaa for at raade Bod paa dette Forhold. Det er blevet sagt, at der er to Veje, og i begge Tilfælde vilde der komme store Vanskeligheder. Hvis man gaar den Vej, det ærede Medlem tænker sig, en meget skrap Rationering og en Regulering af hele vort Erhvervsliv, vil man ikke kunne undgaa en meget stor Arbejdsløshed. Hvis Forholdene derimod faar Lov til at gaa deres Gang som nu, erkender jeg, at det vil medføre Dyrtid. Den vil ogsaa berede store Vanskeligheder, og den kan selvfølgelig ogsaa bringe megen Arbejdsløshed. Det, som Rigsdagen i en nær Fremtid vil have at tage Stilling til, er netop, hvilken af de to Veje man vil gaa, hvilket af de to Onder man vil vælge. Den store Arbejdsløshed vil medføre forøgede Udgifter, og Pengene hertil maa jo skaffes til Veje. Paa den anden Side staar den uundgaelige Dyrtid, der følger med, at man ikke skrider ind. Jeg kan i Almindelighed sige, at jeg staar paa samme Standpunkt, som jeg stod paa i Juni. Jeg mener, at der for saa vidt bør gøres noget, men jeg mener, at det, Staten kan gøre, maa holdes indenfor saadanne Grænser, at en unødvendig Indgriben i Erhvervslivet og en skrap Rationering undgaaes, idet jeg er paa det

rene med, at en saadan Indgriben i Erhvervslivet netop vil fremkalde det, man vil undgaa: den store Arbejdsløshed.

Det ærede Medlem sagde til sidst noget om Samarbejde, og medens jeg forstod, at han ikke nærrede store Forventninger til det politiske Samarbejde, mente han, at et Samarbejde var nødvendigt og ønskeligt paa det økonomiske Omraade. Det ærede Medlem sagde: Regeringen trænger til vor Støtte paa dette Omraade, og hele det danske Land trænger til en Samvirken, naar det økonomiske Spørgsmaal udadtil skal løses. Deri er jeg enig med det ærede Medlem, og det glæder mig, at han har fremsat disse Udtalelser. De giver mig Grund til at tro, at naar det store Spørgsmaal om føje Tid bringes frem for dette høje Ting, vil Regeringen kunne paaregne Støtte ikke alene fra det ærede Medlem, men ogsaa fra det Parti, han tilhører, til en Ordning af dette store og for vort Land overmaade vigtige Spørgsmaal. Derfor kan jeg naturligvis kun paa Forhaand bringe det ærede Medlem min bedste Tak.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Heilesen har Ordet for en kort Bemærkning.

Heilesen: Den højtærede Statsminister vilde i Gaar hævde, at det i Bemærkningerne til det Forslag, der i sin Tid blev forelagt af daværende Udenrigsminister Erik Scavenius om Danmarks Tilslutning til Folkenes Forbund, var forudsat, at der af Folkeforbundspagtens Forudsætninger fulgte visse Grænser for den enkelte Stats Frihed til at ordne sine militære Forhold. Jeg vil i den Anledning med den højtærede Formands Tilladelse gerne citere de Par Linier, der findes herom i Motiverne til det nævnte Forslag. Det hedder: „Den i Artikel 8 omhandlede Indskrænkning af de nationale Rustninger til den laveste Grænse, som er forenelig med den nationale Sikkerhed og med Haandhævelse ved fælles Virksomhed af de mellemfolkelige Forpligtelser, er at forstaa saaledes, at Forbundspagten derved tilsigter at modarbejde Rustningerne, men ikke at forskrive en Pligt for Forbundets Medlemmer til at vedligeholde et vist Mindstemaal, hvorunder Rustningerne ikke maa indskrænkes. Forbundspagten forudsætter dog som et Faktum, at der hos de enkelte Stater findes en vis Militærstyrke“. Deraf følger fuldkommen sikkert en Anerkendelse af den enkelte Stats fulde Frihed. At den enkelte Stat saa eventuelt benytter